

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apere Marția. Joi și Sâmbătă

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fl.
Pentru monarhie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.
Pentru străinătate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceane Sibiu, strada Măcelarilor 45

Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 45.
Epistolele nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază

INSERȚIUNILE

Pentru odată 14 fl., — de două ori 24 fl., — de trei ori
30 fl. rëndul cu litere garmond — și timbru de 60 fl.
pentru fie-care publicare.

Starea scôlelor nôstre.

I.

Nu e nevoie de multă bătae de cap, ca să aflăm și să scim, că nici o instituție publică din statul nostru nu întâmpină atâtea greutăți, ca și scôla românească.

Fără îndoială, că aceste greutăți nu avem să le căutăm totdeauna între streini, pentru că le aflăm chiar și în rëndurile nôstre, la cei ce după chemarea și poziția lor ar fi datori mai mult să-i pörte grija și să-i fie razimul.

Dacă administrația ar fi mai prietnă scôlei confesionale, ar dispărea multe greutăți, și scôla la tötă întâmplarea ar face progrese uimitore și poporul nostru ar vedé cu ochii și și-ar câștiga convingerea, că jertfele ce le aduce pentru scôle, sunt banii cei mai roditori ce-i pôte un popor pune cu dobândă.

Plângerile cele multe, că unele scôle nu corespund legilor țerii ar înceta, cultura poporului ar lua un avânt îmbucurător, și cine altul ca țera întrégă ar puté să țină pas cu cultura generală și cu progresul ce-l face lumea cea mare în statele culte ale Europei.

Să fim bine înțeleși.

O scôla condusă de ómeni culti, pricepuți, eșiți din mijlocul poporului, cu durere pentru popor și päsurile lui, ómeni cu interes pentru limba nôstră și instituțiunile nôstre religioase și morale ne pôte garanta viitorul și pôte crea generațiuni, în cari conștiința națională trezită și înviată să aibă drept urmare regenerarea nôstră culturală și ridicarea nôstră în rëndul popórelor, cari țin să fie socotite ca factori culturali

O scôla slabă, povățuită rău, o scôla în care muncitoriul dascăl nu întrunesc condițiile recerute de a împlini o misiune apostolică în mijlocul poporului, trăesc în continuă miserie și griji financiare, o scôla slab cercetată de elevi, necontrolată cu bunăvoință și interes, o scôla, care-ți stârnesce și prin exteriorul ei compătımire,

ér înlăuntru e lipsită de cele mai modeste mijlôce de învățământ, n'are să ne pună în poziția de a ne bucura de rôdele ce aduce, pentru că o atare scôla în genere e stêrpă.

După 32 ani dela crearea legii despre obligativitatea învățământului poporal, avem multe scôle cari pot sta în categoria scôlelor bine întocmite, dar mai avem și de cele ce le putem așeza în categoria scôlelor defectuôse.

N'avem decât să răsfoim datele statistice pentru cei ce știu scrie și ceti, și vom afla un număr destul de mare al celor trecuți prin scôle slabe sătesci, fără ca ele să lase vr'o urmă asupra acelor cari le-au cercetat în câteva ierni de arândul. În țera întrégă învățământul se face după unele și aceleași legi. Cu tôte aceste unul este progresul în unele părți ale țerii și altul în alte părți. Fără să păcătuim constatăm, că acolo unde și administrația ne-a dat mână de ajutor am făcut progrese frumôse, pe când în părțile, în cari administrația a stat indiferentă, ni s'au causat pagube enorme, s'a făcut imposibil ori ce progres în scôlele poporale, și a contribuit mult la înapoierea poporului.

Așa numitul „fundul regiu” nu este nici el tocmai un Eldorado pentru noi și pentru scôlele nôstre, dar n'ai decât să intri în scôlele din acest ținut și în scôlele din comitate și vei găsi un contrast isbitor, favorabil pentru fundul regiu, și condamabil pentru comitatele vechi, a căror administrație n'a arătat interesul asteptat de scôla poporală și pentru învățatoriul nostru, pentru sôrtea lui, pentru asigurarea lui în cele materiale.

Și ori cum vom privi lucrul, dar sufletul scôlei este și rămâne numai învățatoriul, care cu întréga sa ființă se afierosește intereselor culturale ale poporului, și drept răsplată nu cere decât să-i asiguri existența, să-i asiguri traiul de tôte zilele.

N'am putut cădé nici odată în păcatul să nu căutăm tôte mijlôcele și să destupăm tôte isvôrele, cari ar puté

mulțumi pe învățatoriul și a-i face viața mai ténită.

Intre aceste ne-a preocupat fôrte mult grija, să le asigurăm salariile. Repartițiile pe popor s'au dovedit totdeauna de o șubredă asigurare. Odată bate ghiata, altădată exundéză riurile, odată e secetă și miseriile aceste au de regulă înriurire hotărîtore asupra încassării salariului dela popor. Au avut însă comunele nôstre și alte mijlôce.

Cu ocasiunea rëscompărării regaliilor au primit obligațiuni vincluate, pentru împrumutul de stat din 1853 au primit asemenea obligațiuni vincluate.

Comunele, în sfera lor autonomă au cedat obligațiile și interesele acestora pe sêma scôlei comunale, conclusele s'au luat cu unanimitate, recurs nu a înaintat nimene, locuitorii sunt toți Români, toți de o confesiune, comuna e datore să promoveze interesele culturale ale poporului — dar în unele locuri, administrația comitatensă, care și ea ar trebui să aibă tot acest interes vine cu veto „a község törzsvagyona nem idegenithető” și cu acest conclus sôrtea învățatoriului e sigilată, e pusă la discrețiunea elementelor, și dacă dă Dzeu rôde îmbelșugate, poporul plătesce, dacă nu, se împotrivesce, și învățatoriul rabdă ori părăsește locurile aceste blăstimate.

Nu înțelegem cum se pôte zice aci înstrăinarea averei comunei? În ce stat s'ar puté cualifica asigurarea dotațiunei învățătorești ca o înstreinare a averei comunei?

Conclusele, cari nimicesc dorința și voința poporului nu pot avé alte urmări decât nimicirea scôlei, și perpetuarea întunerecului cu tôte ale sale consecințe desastroôse pentru maiortatea locuitorilor din țera.

Ce să zicem de trăgănările cu încasările repartițiilor, ce cu șicanele fără de rost cari se fac în contul învățării limbei statului și alte multe ce stau în calea progresului, atât de necesar tuturor popórelor în secolul nostru.

Chestiuni bisericești.

Dela un valoros și binemeritat membru al clerului nostru primim sub titlul de sus un articol, căruia cu plăcere i dăm loc în cele următore, dorind ca se deștepte în cele mai largi cercuri interesul de a reflecta asupra celor cuprinse în el.

„Luminativé cu lumina științei, că este încă vreme, căutați pe Domnul, până vor veni rodirile dreptăți. Osia c. 10 v. 13.

Intonat'au Ex. Sa Archiepiscopul nostru în Sinodul archidiecean din acest an semnificativele cuvinte: „Personalul este adevăratul suflet al bisericii, căci zidul de ar fi de aur tot zid rămâne; acela trebuiesc „însuflețit, prin nimbul și talentele personalului”. Ear Prea Sf. Sa Episcopul Goldiș în cuvântarea sa la deschiderea Sinodului din Arad a zis: „Lipsa de disciplină e cauza tuturor relelor, în ori ce conducere, și mai ales în conducerea poporului nostru, unde „păcatele lăsării și ale facerii rod la tulpina arborelui vieții nôstre bisericești naționale”.

Vremea este, să ne ocupăm a studia atât modul însuflețirii personalului bisericii nôstre, cât și regularea disciplinei membrilor bisericii, spre delăturarea „păcatelor lăsării și ale facerii”.

Intrebarea este: Cum și prin ce mijlôce? Cunoscut sunt mijlôcele: Scrieri pentru însuflețire și tot prin scrieri arătarea defectelor personalului bisericii nôstre și delăturarea lor.

1. Cu cât este sufletul nostru mai luminat, cu atât este inima nôstră mai însuflețită, pentru cariera ce o am îmbrățișat.

Șiut este, că lumina trebuiesc să ni se predea prin o fôie specială bisericească, spre a completa cunoștințele chemării nôstre.

Prin acest mijloc personalul bisericii nôstre va putea fi mai mult însuflețit de a satisface chemării lui; va putea fi mai departe cultivat; acesta credem a fi o necesitate. Mai credem, că publicându-se o atare fôie bisericească în archidieceasă, prelații bisericii vor putea fi mai bine informați despre adevăratele necesități ale bisericii și ale personalului ei.

FOIȚA

Scrisori către eleve.

Serisôrea XII.

Iubita mea!

Sunt la munte, încunjurată de cea mai bogată frumșete a naturii. Sub picioarele mele e așternut cel mai măestrit covor, ce-și pôte închipui mintea omenescă. Numai flori, și numai viață e pe tot locul. Pământul e plin de parfum ademenitor, vîzduhul resună de cântările mierlelor și-a sturzului de munte, ear codrul cu freametul lui dulce, și isvôrele cu șopotele lor blânde, deșteptă în inimile omului un sentiment atât de binefăcător, încât acela nu se pôte descrie.

Aici, în acest loc, care pentru mine e ca un sfânt templu, — aici mă gândesc la tine. — Șirele aceste le scriu pe un butuc de brad, din care mult iubii mei compatrioți cine știe cu câți ani n'ainte vor fi făcut ciubere și doniți și alungați de sărăcie, vor fi rătăcit cu ele prin lumea mare, fără a se simți pentru aceea nefericiți, și în legătură

cu gândurile aceste, ochii sufletului meu te ved pe tine. — Tu copilă tînără plină de viață, și speranță pentru viitor, înzestrată cu calități sufletești frumôse, dăruită de Dumnezeu cu părinți iubitori și buni, scutită de lipsă și grijile vieți cu cari alte copilă de tinere se luptă, tu mai întrebi unde este fericire?

Ah, cum m'am mirat de acêsta întrebare venită dela o copilă, pe care eu o știam atât de deșteptă.

Tu iubita mea sigur nici nu te-ai cugetat vr'o dată la însemnătatea cuvântului fericire, și pentru aceea și eu trec cu vederea greșala ta și-ți împlinesc dorința scriindu-ți despre acêsta temă.

Așa dară tu cauți fericirea? Bine eu-ți spun, că pentru aceea nu o afli, pentru că e purarea cu tine. Te miri, dar e așa. Tu ai prea mult bine, prea multă bucurie, și astfel nu-ți rămâne vreme se le ști aprecia. Cauți fericirea în lumi îndepărtate, și ea smerită, stă ascunsă în inima ta. — Numai cei nepricepuți, cei închipuiți și cei plini de vanitate caută fericirea în locuri sgomotôse, și aceia vecinic ved numai umbra ei, căci fericirea nu stă în palate pompôse, nu e nici în mări, nici în comori prețioase, ci ea veci-

nic locuște în inimile curate și nobile. Fericirea e asemenea unui șir de mărgăritare. Mărgăritarele fericiri sunt clipite dulci când inima nôstră va fi lipsită de ori-ce patimă, și admirând ceva frumos simțim în tot sufletul nostru plăcere și îndestulare, și cu cât viața nôstră va fi mai bogată de momente înălțătore; cu cât ne vom putea ridica mai mult peste nimicuri uricioase împlinindu-ne datorința muncind, și știind aprecia totdeauna binele ce ne încunjură, cu atât inimile nôstre vor avea mai multe mărgăritare, care luind, ne vor arăta fericirea.

Ca se te convingi despre acêsta, ce-țește cu atențiune povestea care urmază:

Demult demult, când rostul vremi era încă numai la început, pe atunci zice, că a trăit o fată de împărat, frumôsă ca un sôre și crescută în bunătăți împărătești, încât tötă viața ei n'a cunoscut grija și necazul, căci era numai singură la părinți și astfel tôte dorințele ei erau împlinite. Tot ce gândea i-se aducea de-agată și toți dela curtea împărătescă umblau să-i facă plăcere. Din pricina acêsta fata cea frumôsă începu a fi închipuită neascultătore, și încăpăținată.

Nime nu-i mai nimerea voia, nime nu știa așa mult ca ea, și era destul se nu-i se

potrivescă bine vr'o haină, sau se o stringă ghețele, ca să se simtă nefericită și să amărăscă zilele tuturor din jurul ei, și în astfel de momente totdeauna se întreba: Unde va fi fericire?

Odată, tocmai se preumbla prin grădina cea frumôsă de lângă palatul împărătesc, și trecu pe sub un tei înflorit, care scuturându-și crengile șoptea încet:

„Fericirea o află acela, care e bun la inimă și se știe îndestuli cu puțin!”

Auzind fata împăratului acêste vorbe, nu se putea mira destul, care ar fi muritorul acela, care ar îndrăzni să-i vorbescă ei astfel de cuvinte, ei, care nimenui nu suferă să-i contrazică ceva, ci pretinde supunere orbă — ori apoi vai de zilele lui — și totuși trebuie să fie cineva, căci ea a auzit bine — astfel judecându-se ridică privirea către tei, care din nou repetă șoptele lui.

Când auzi fata împăratului, că teiul e păcătosul care încercă să-i dea ei lecții, începu a ride cu hohot și tot luându-l în bătae de joc zise:

Ei, și mai ce încă fantasticule? Se mă mulțănesc cu puțin? Dar ce am eu? Palatul și tôte câte mă încunjură, nu sunt ele așa ca la toți împărații?

Necesitatea principală de a se înființa o foaie bisericească în Archidieceasă o reclamă sute de întrebări. Voiu aminti numai unele și anume:

Întrebările puse de Ex. Sa Archiepiscopul nostru prin circularul seu Nr. 7749/899: Cari ar fi cauzele indiferentismului religios? Cari ar fi scăderile, cari slăbesc forțele materiale ale poporului nostru? Și cari ar fi mijloacele la ameliorarea dotațiunii preoțesci? credem, că nu sunt deslegate.

Deși colegiele preoților din Archidieceasă noastră, scim că au răspuns la numitele întrebări, totuși nu credem că au răspuns categoric: Că indiferentism religios nu există; că forțele materiale ale poporului nostru cresc; și că preoții nostri sunt destul de bine dotați.

Ne fiind acest răspuns, și fiind ele atât de importante, chemați sunt preoții cu inteligența română din tractul lor, să le studieze și să publice părerile lor, pentru-că chestiunea e de mare însemnătate.

Alte întrebări, despre cualificațiunea preoților, încă trebuiesc studiate.

Dacă preoții bătrâni să vor pune pe un piedestal mai înalt, și vor face o reprivire asupra personalului bisericii noastre, întrebăm: află dâșii azi mai mulți teologi academici speciali, de cât erau înainte cu 30 de ani? Și cari sunt scrierile lor teologice dogmatice și chiar istorice bisericești? Pe terenul acesta au înaintat mai mult cei din Dieceșele Aradului și a Caransebeșului. Și cel puțin au câte o foie bisericească în care scriu despre chestiunile bisericești religioase.

Cunoscem mulți teologi instruiți cu stipendiele Archidieceșei, însă ei sunt dedicați pedagogiei, istoriei, literaturii, etc. Noi nu vedem pe cei dedicați teologiei. Nu cunoscem afară de Il. Sa, Dl. Dr. *Il. Puscariu*, protoiereii *S. Popescu*. *Gr. Pletosu* și *Z. Boiu*, pe alții, cari să fi scris ceva teologic mai de valoare.

Nu va fi păcat, fiind-oă zicem: avem lipsă de o însuflețire teologică. Destinată fiind preotul a conduce, și la această chemare trebuie să aibă: prudență pastorală. Acesta le este de mare necesitate, fiind-că nici odată n'au fost preoții nostri expuși ispitei, ca în aceste vremi, când li se va cere ceva pentru remunerația primită, când căsătoria civilă a făcut pe unii Români să se subtragă dela căsătoria bisericească; când divorțurile se înmulțesc era împăciuirea împriecinaților este lăsată sortii, căci nu știm cine o încercă; când afii tineri Români în atelierile fabricelor ascultând dela nemți și dela magiari prelegeri de Socialism, și când absorb ideile din jurnalele socialiste; când statistica bisericească prezentată sinodului archidieceșan din acest an arată, ca concubinatele și nașterile nelegiuite s'au înmulțit; când constituția noastră bisericească, deși are partea ei însemnată de bună, totuși cutez a zice-că are și o parte rea: formarea de partide în biserică; era acestea delătură dragostea creștinăscă

dintre fii bisericii noastre. Întrebăm la astfel de casuri ore nu-i trebuiește preotului „prudență pastorală”? Pote, că va cugeta vre-un preot: ce e prudență pastorală? Noi o explicăm așa; prudență pastorală este acea facultate spirituală prin care preotul poate deslega potrivit cu legea și cu mulțămirea pășilor, chestiuni, cari fi obvin în viața lui pastorală. Prin această facultate și-a câștigat preotul autoritatea și încrederea parochienilor săi. Lucrarea prudență a preotului să vede din casurile grele: din divergențele și certurile dintre parochienii săi, cari le-a știut aplana.

Întrebăm: au toți preoții noștri această prudență?

Dacă nu o posed toți preoții noștri, în acest cas întreb: ore nu este de lipsă un studiu? Sunt și alte întrebări și mai importante anume: Spiritul bisericii ortodoxe să păstrează sau scade? Frații, cari pot face asemănare între spiritul bisericesc de înainte cu treizeci de ani și între cel de azi vor răspunde cu mine că a scăzut.

Dovadă ne-a dat Il. Sa, Dl. Dr. *Alexandru Mocsonyi* un mirean, care la instalarea noului Metropolit i-a atras atențiunea că spiritul ortodox în biserica noastră scade. (Acestă aserțiune trebuie să o rectificăm în modul următor: Dl. Dr. *Alexandru Mocsonyi* în scrisoarea de felicitare adresată *Emin. Sale Metropolitului*, vorbind despre devalorarea generală a conceptelor și principiilor religioase, a accentuat că, *îndoit de grea* este astăzi misiunea culturală a bisericii noastre, căci în zilele noastre poporul Român nu numai în moralitatea sa, ci și în existența sa națională este amenințat de spiritul *speculo-realist*, ce domnește astăzi în Ungaria. Red.)

(Va urma)

V. A. Urechia.

În zilele acestea s'au împlinit 50 de ani de muncă binecuvântată, adusă cu prisosință pentru înaintarea Românilor de pretutindenea de ilustrul membru al generației mai vechi, Dl. *V. A. Urechia*, profesor universitar, fost ministru al școlilor în România, care și azi desvôltă o activitate neobosită și însuflețește la muncă generația mai tină.

Bunul sentiment dictăză Românilor ca cu această ocaziune să depună omagiul lor de recunoștință înaintea bărbatului, care cu inimă curată și-a dedicat totă viața deșteptării și luminării poporului.

„Apăr. Naț.” după ce face un tablou al pleiadei de pela 1867, care a pus temelile prezentului și între cari s'erbătoritul și popularul bărbat ocupă un loc de frunte, continuă astfel:

„În vederea unor asemenea mari însușiri ale valorosului fiu din genera-

țiunea veche, ale unui reprezentant atât de demn de generațiunea patrioților, ar fi ore cu puțință ca nu numai studențiunea, dar chiar întrăga suflare românească actuală să nu ia parte la jubileul marelui patriot Urechia?”

Deșteptarea și însuflețirea la muncă pentru tot românul, ar fi de ajuns ca să fie jubilat de toți.

Și dacă acestea sunt de ajuns, ore mai e trebuință să mai amintim că d. Urechia a dat ființă Academiei Române, făcând înalt institut de cultură națională?

Mai e trebuință să amintim despre macedoneni cărora le-a dat școle, a adus pe fii lor în țară și i-a crescut și instruit, făcând chiar școlă pentru macedoneni?

Mai e trebuință să spunem că le-a tipărit cărțile bisericești în limba lor cu litere latine?

Cine nu știe că s'au format mulți apostoli propagatori ai limbei mame și s'au trimis în patria lor natală?

Mai e trebuință să spunem că valorosul veteran, pe lângă alte multe opere pentru luminarea neamului, a scris istoria Românilor în 12 volume, text și documente, ca de aci încolo să se scrie istoria pe baza documentelor, iar nu după cum va voi fie-care?

Mai trebuie ore să mai amintim despre fundațiunea bibliotecii V. A. Urechia, la Galați, lângă gurile Dunării, unde trebuie format un focar de cultură la porțile Orientului pentru Orient și pentru civilizarea amestecului de neamuri din Dobrogea, care mereu resistă civilizațiunii, purtând încă belciugul de nas?

În fine, mai e trebuință să mai amintim că d. Urechia e de față în ori-ce loc, în ori-ce țară, unde se face vorbire de interesele neamului românesc și lucrăză din răspoteri ca, peste tot, în toate masele poporului occidentale, să facă cunoscut numele de român și să nu lase pe vrăjmașii nemului românesc să spună ce vor ei contra României, românismului?

Nu mai amintim toate acestea, căci ele sunt cunoscute tuturor românilor și nu mai au trebuință de amintire.

Ceea ce trebuie să spunem, este că activitatea de 50 de ani de muncă pentru patrie și pentru neamul românesc, au fost lucrări binecuvântate de Dumnezeu, pentru că, cultivate fără preget de V. A. Urechia, și-au dat roadele binefăcătoare. Semnul vizibil și convingător pentru toți că activitatea acestui valoros patriot a fost binecuvântată de Dumnezeu, este că s'a realizat ceea ce el a început și jubileul Urechia a coincis cu cea mai frumoasă, ci cu luna Maiu a acestui an fericit, încununat cu abundența ce re-

varsă bucurie peste totă țara. Mintea cea mai prevăzătoare n'ar fi putut face o combinare așa de fericită a jubileului cu un timp așa de princiios.

Dumnezeu însă, în suprema sa înțelepciune a împletit jubilarului nostru cea mai frumoasă cunună. Fericit este jubilarul.

Cine e român verde și neamețit de atmosfera cosmopolitismului, cine e pătuns de iubirea adevărului, cine nu este robit de patimi, cine dă Cesarului ce este al Cesarului și lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu, să lase la o parte considerațiunile politice și să arate Deșteptătorului național sentimentele de respect și iubire.

Iar fie, o! Luptător fără preget, care ai făcut ca în Macedonia, în Tesalia, în Epir și în munții Pindului să răsună graiul românesc și ai deșteptat în acel element român simțământul de unitatea neamului, senini să-ți fie anii vieței.

O! tu, suflet generos, care ai îmbărbătat multe suflete românești la lucru și le-ai format caracter de român, fii mândru în totă limpezimea și lumina conștiinței de patriot, că ți-ai făcut datoria.

Entusiasmul sufletului tău, generos și devotat binelui, multe suflete a încălzit și le-a deșteptat din letargia cosmopolitismului.

Acestea îți împletesc cunună nevestejită, pe care veacurile viitoare o vor împodobi și mai mult,

Revistă internă

Din parlamentul maghiar.

În ședința de Mercuri s'a prezentat între altele spre discuție și s'a primit în textul original proiectul de lege despre *curșurile de notari*. La desbaterea specială *Horánszky* a propus ca să se facă obligatorie și depunerea examenului de maturitate, numai a celor 8 clase gimnasiale pentru tinerii, cari voiesc să se dedice carierei de notari. După-ce vorbesc mai mulți pro și contra, la votare majoritatea respinge propunerea lui *Horánszky*.

Urmăză o interpelație asupra monumetului lui *Kossuth*, care nu s'a ridicat încă, deși s'au adunat până acum 840,000 cor. și dacă n'ar ajunge, guvernul să ceară bani dela dietă — a zis interpellantul *Rátkay*. Ministrul-president încă n'a răspuns.

Kossuth interpelăză în cauza evenimentelor din China, în care sunt amestecate și trupe austro-ungare, fără a aduce prin acțiunea lor vr'un profit statului, ci numai spese.

Rakovszky amintește, că br. *Bánffy* într'un toast rostit la Cluj a exprimat și cuvintele: „De present noi protestanții ne putem încă aduna liberi și doresc, ca și de aici înainte să fie așa”. Prin acesta se pare, că

„Da, când toate din jurul meu ar fi de aur, atunci a-și zice și eu că sunt fericit, căci fericirea numai într'un palat de aur poate avea loc”, astfel grăind se așeză pe iarba cea môle ca mătasa și tot gândind la fericire adormi, dar nu apucă bine se închidă ochii, și eată se făcea, că tot palatul era de aur, și iarba și florile de prin grădină erau toate de aur, și chiar și pomii erau tot auriti și încărcăți cu fructe de diamant, și printre crengile lor cântau paseri cu aripi de aur și cu glasuri îngerești, și în mijlocul tuturor frumșetilor ea era culcată pe iarba și florile cele de aur.

Cât se simția acum de bine! Cum și bătea joc de teiul cel fantastic! Ridea, sărea, și nu mai știa ce să facă de bucurie, dar din ce se uita mai mult la frumșețea din jurul ei, din-ce bucuria scădea, ear pe urmă, după ce nu-i era nimic necunoscut, și le știa pe toate de rost, iară începu a întreba: Unde e fericire?

Atunci odată se făcu o lumină mare și din lumina aceea eși un moșneag cu fața strălucitoare ca soarele, era Dumnezeu, care apropiindu-se de fata împăratului îi zise:

Caută fericirea? Bine, dacă vrei vină cu mine și eu ți-o voi arăta.

Ce-i trebuia mai mult fetei nepricepute? — Indată s'a învoit și-a plecat cu Dumnezeu

care făcând cruce în aer, într'o clipită ajunsese ea în lumea visurilor, de unde totă lumea locuită de ômeni, se putea vedea bine.

Cum se învărtea aici rôtă sortii! Oamenii dau năvală înainte și se grăbeau și înbulzau care de care se ajungă mai sus pe rôtă norocului, și în rîvna după înălțime și desfătare, nu se uitau cum călcău în picioare tot ce era nobil și frumos, atunci rôtă se rostogolia, și ei se prăbușau din înălțimea care nu li s'a convenit, și muriau pe ruina caracterului și a cinstei lor. Ce vârtej, ce fărâșeală, ce alergare încoei și în colo! O dihanie mare cu douăsprezece capete, care se numește Interesul, cum ducea pe ômenii în ispită să se nimicească unul pe altul! Unii alergau după comori, alții după mărire, ear unii se credeau mari și puternici atunci, când desprețuiau pe alții. Cei care aveau mai mult bine se văteau mai rău și alergau ca nebunii se afie fericirea.

Uimită se uita fata împăratului la cele ce se petreceau pe pământ, atunci Dumnezeu aruncă în inima ei o schintee din lumina înțelepciunii, care luminându-i mintea numai decât o făcu să recunoască că nici ea nu e mai bună, ca toți aceia cari alergă după deșertăciuni.

Înțelegând bunul Dumnezeu gândurile ei, o luă de mână și cu glas părintesc îi zise: „Vezi copila mea, aceștia sunt ômenii

cei mici de suflet și cu inima plină de uriciuni.”

„Dă-mne, și cum e inima acelor ômeni?” întrebă fata.

Dumnezeu fără a zice un cuvânt făcu cruce peste capul celor, cari ajunseseră pe rôtă norocului și numai de cât se vezu inima lor. Era asemenea unei grădini pline de urzici, spini și plante veninoase, printre care furnicau fel de fel de lighioane urite care se numesc Patimi și acele stricău cu picioarele fericirea.

Fata împăratului începu a plânge de părere de rău și se hotări se fie mai bună. Atunci Dumnezeu se duse cu ea în altă parte, făgăduind că i va arăta acum ômenii cei fericiti, și iată se deschide o priveliște frumoasă. Pe un șes mare erau o mulțime de lucrători. Sorele ardea ca para focului și lucrul era greu, dar lucrătorii cântau doine frumoase de resuna lumea, ear când gătau, și făceau cruce și mulțâmiau lui Dumnezeu pentru ce le-a dat. Nu departe de acolo era o fetiță, care secera singură la o holdă mică de secară, ér mama ei, o babă slabă, ședea lângă ea necăjită, că nu-i putea ajuta.

„Nu te necăji maică dragă!” se auzi grăind fetița, „căci azi lucru cât pot, și mâne érá, și când voi fi gata atunci nime nu va fi mai fericită decât mine!”

Acum fata împăratului plângea de rușine, își aducea aminte de vorbele teiului, și-i părea rău din tot sufletul, că ea a fost atât de nepricepută, de a făcut numai necaz părinților, cari prea mult au iubit-o și așa rușinată de purtarea ei de mai nainte zise: „Dă-mne, cum va fi inima acestei fetițe bune? Lasă să fie și inima mea ca a ei!” Dumnezeu, care nu răspunde nimic, făcând o cruce și preste copila cea harnică, numai decât se vezu inima ei. Era ca grădina cea de aur de lângă castelul împăratului, cu acea deosebire, că în mijloc era un altar, pe care cuvântul lui Dumnezeu strălucea ziua și noaptea, ér lângă altar era fericirea.

Cu amândouă mâinile ținea acum fata împăratului mâna dreaptă a lui Dumnezeu, pe care plângend o sărută, căci grăi nici nu putea de lacrimi. Atunci Dumnezeu în nemărginita sa bunătate zise:

Ai văzut copila mea? Ia-ți de învățătură, și nu alerga după deșertăciuni, ci prin fapte bune, prin împlinirea datorinței cercă să-ți petreci vremea, cultivându-ți inima și curățându-o de răutăți, căci fericirea o are tot omul în inima sa, dar numai atunci o poate simți, când inima e curată și conștiința liniștită.”

Maria Cioban.

e învinovătit guvernul de o ştirbire a drepturilor protestanţilor.

Ministrul răspunse, că dacă într'adevăr s'a vorbit aşa la Cluj, n'a putut fi decât o esagerare, precum e exagerată şi plângerea unora despre persecuţiile catolicilor.

Precum se anunţă, în şedinţa de azi va interpela Visontai despre stările din Bosnia şi afacerile deputaţiunei mohamedane, care a umblat prin Bpesta.

Disolvarea reichsrathului.

După cele întâmplări în zilele trecute, se vorbeşte prin cercurile austriace că va urma disolvarea reichsrathului, fiind la acesta imputernicit deja mai dinainte ministrul Körber. Se aşteaptă îmbunătăţirea situaţiei dela rezultatul unor nouă alegeri.

În legătură cu acesta se vesteşte, că Cehii au pregătit un memorandum voluminos, în care arată pentru ce nu pot primi proiectul de limbi al guvernului. Memorandumul 'l vor aşterne Domnitorului, membrilor casei domnitoare, ministrilor şi tuturor factorilor politici de importanţă.

NOUTĂȚI

Legi sancţionate. Fôia oficiată publică sancţionarea legilor despre împărţirea contingentului de spirt, despre ştergerea timbrilor de anunţuri şi ziare şi despre darea de bursă.

Noi archimandriţi la metropolia din Bucureşti. La sărbătorile Rusaliilor I. P. S. Sa metropolitul primat din Bucureşti a ridicat la treapta de archimandriţi pe ieromonachii Evghenie Humulescu, Iustin Săvulescu şi Nectarie Constantinescu.

Manevrele împărăteşti se vor ţinea la începutul lui Septembrie în Galiţia. Vor fi concentrate cu această ocaziune corpurile de armată 1. 6. 10 şi 11; una dintre armate o va comanda arhiducele Francisc Ferdinand. Comanda generală o va avea Majestatea Sa Domnitorul.

Învăţător zelos. Primim din Marcoş dto 2/15 Iunie 1900 următoarea scrisoare: Stimate Dle Redactor! „Au trecut deja patru ani de când bătrânul nostru învăţător M. Comşa a fost pensionat, rămânând astfel vacant postul învăţătoresc la şcoala noastră confesională gr.-or. română din comuna Marcoş. În acest preţios restimp a avut să sufere această şcoală, atât din cauza lipsei de învăţători, cari s'au pricépat bine chemarea lor cât şi din partea autorităţilor politice. În decurs de patru ani n'am avut ocaziune să pot vedea, ce rîde au avut prestaţiunile învăţătorilor, ce s'au perondat în aceşti ani, din cauza că nici unul n'a stat până la terminarea anului şcolar.

În toamna anului acestuia a venit ca învăţător dl. Damaschin Caţaveiu, care vîzând în ce stare a ajuns şcoala s'a pus cu străduinţă pe lucru şi munca sa a fost bine răsplătită. La 22 Maiu v. a. c. am putut să ved, în fine după un interval de patru ani la noi în sat, éraşi un examen care mi-a lăsat cea mai bună impresiune despre dl învăţător. Elevii dădeau răspunsuri precise şi fluente, dovadă de zelul neobosit al dlui învăţător, care şi-a împlinit conştiinţă chemarea sa.

Tot dlui ne-a delectat în decursul anului cu o frumoasă producţiune, prima producţiune, ce ni s'a dat ocaziune a o vedea în satul nostru.

Închei exprimând şi pe această cale sincerele noastre mulţămite dlui învăţător D. Caţaveiu.

M. N.

† **Sebastian Coşbuc**, preot în Hordru (lângă Năsăud), tatăl genialului poet *George Coşbuc*, a repausat la 7 Iunie n. în etate de 82 de ani. S'a distins în viaţă prin păstorie înţeleptă a credincioşilor sei prin care s'a făcut iubit înaintea tuturor.

Monumentul lui Tudor Vladimirescu. Duminecă se va face la T.-Jiu inaugurarea monumentului lui Tudor Vladimirescu în prezenţa autorităţilor superioare.

Societatea Geografică Română va ţinea Joi, 15/28 Iunie 1900 la ôrele 10¹/₂ dimineaţa în sala Senatului, o şedinţă extraordinară pentru serbarea jubileului de 25 ani al existenţei sale.

Acastă şedinţă va fi presidată de M. S. Regele şi de A. S. R. Principele Ferdinand.

Programul a fost ast-fel întocmit: Cuvântul rostit de M. S. Regele; Răspunsul d-lui vice-preşedinte al Societăţii;

Conferinţa d-lui general C. I. Brăteanu despre *Harta ţării după 25 ani.*

Conferinţa d-lui explorator Emil G. Racoviţă *asupra expediţiei antarctice belgiene* (cu proiecţiuni electrice).

Distribuirea medalei comemorative şi a buletinului (număr jubilar) domnilor membri.

O gróznică catastrofă s'a întâmplat Joi în fabrica de rachete din Erzsébetfalva, în apropierea Budapestei. În o odaie lucrau mai multe fete din sat şi un fecior umplând bombe pentru tunurile de tempeşti, dar nu se ştie cum, deodată a explodat o bombă în mâna lucrătorului şi el s'a refugiat imediat. Fetele însă n'au mai putut deschide uşa, căci au fost cuprinse de flăcări; *cinci au murit*, ear trei s'au ales cu grave răni.

Un oraş în primejdie. Oamenii răi au dat foc pădurei uriaşe din jurul oraşului *Caşovia*. Întrégă regiunea râului Csermely e în flăcări, focul se întinde din ce în ce mai mult spre oraş, care e ameninţat de mare primejdie. Pompierii, miliţia, jandarmii şi locuitorii dela sate se silesc se localizeze focul.

Biserica evanghelică-săsescă şi emigrările. Consistoriul bisericei evanghelice-lut. din Sibiu a emis un cercular către toate consistoriile cercuale şi oficiile parohiale, prin care arată îngrijirile ce i-le însuflă creşterea numărului emigrărilor. Direcţia emigraţiilor se îndreaptă dela un timp numai către *America*, ci şi către *Germania*, unde emigraţii află aplicaţie în diferite fabrici şi mine de fer şi carbuni, ear o parte ca lucrători de câmp. Prin emigrarea acesta crescîndă biserica slăbeşte în parohii şi e datorită autorităţilor bisericeşti a pune stavilă emigrărilor. Mulţi emigrăză chiar şi din comunele bine situate, dovadă că nu lipsa de mijloce de existenţă i împinge în străinătate, ci un fel de dispoziţie sufletescă, un impuls inconştient către o schimbare a situaţiei şi croirea de o sorte mai fericită zugrăvită de puterea fantasiei, aşa numitele *friguri* de emigrare.

E datorită pastorală a lumina şi poeziei pe credincioşi, punîndu-le în vedere, că pentru lucrătorul diligent şi asiduu referinţele vieţii sunt mai favorabile aici, decât între străini. Plata mai mare, ce ar căpăta-o în fabrici o ispăşeşte cu ruina sănătăţii în urma serviciilor mai grele, şi se compensează prin preţurile mai scumpe pe haine şi hrană. Afară de aceea în o lucrătoare de industrie sau în o mină muncitorul de aici se coboră pe o treaptă mai mică socială, abstracţie făcînd dela pericolul moral, la care e expusă mai ales viaţa sexuală feminin în fabrici.

În urmă se pune preoţilor la inimă se lucreze unde e de lipsă la *colonisări* şi înfiinţarea de comune evang. Despre întreg mersul emigrărilor vor avea să raporteze.

Sistarea traficelor mari. Ministrul de finanţe are de cuget să sisteze cu 1 August traficele mari. În cazul acesta micii vînzători de tabac se vor putea aproviziona cu articolul acesta de negoţ prin intermediul unor oficianţi de stat. Prin această măsură guvernul speră a urca venitele statului la an cu 400—500,000 cor.

Introducerea noului tarif de zone pe căile ferate, nu se va face la 1 Iulie a. c. după cum era proiectat, ci s'a mai amînat. Causa ar fi tema de o reducere a venitelor căilor ferate tocmai în aceste timpuri critice în ce priveşte partea financiară.

O fundaţie uriaşă. Nu de mult doi neguţători bogaţi din St. Louis au făcut pe seama universităţii Washington din St. Louis o fundaţiune de vr'o 12 milioane de florini, în semn de recunoştinţă, că şi-au câştigat

averea în oraşul amintit cu întreprinderile lor de export. Unul din comercianţi e bolnav de mórte.

Executat. În Zloczow (Galiţia) a fost executat din partea călăului din Viena un anumit Dackoff, condamnat la mórte prin spînzurătoare pentru asasinat. Executarea a durat 48 de secunde. Delicentul, care primise mîngăierile ultime ale bisericei, s'a purtat liniştit.

Cununie pe patul mórţii. Locotenentul *Mike* Coloman, dela regimentul Nr. 6 de husari făcînd cunoscîntă cu o d-şoră, se logodiră prin Februarie a. c. în Bpesta. Tinerul oficer din nenorocire căpăta dupaceea dureri de inimă şi trebui să se gîndescă a abzie de cariera militară. Se înscrise numai decât în clasa VIII gimnasială şi se pregăti se făcă maturitatea, dar tocmai în préjma examenului verbal se simţi foarte rău şi jumătate leşinat fu dus la casa miresei sale. Chemînd un medic, acesta constată, că zilele bolnavului sunt numărate şi în vederea acestei împrejurări se decise, a se încheia căsătoria numai decât. Mirăsa nu avea cautiunea prescria deci se adresară pe cale telegrafică cu o petiţie către Majestatea Sa, pentru încuviinţarea încheierii căsătoriei. Prin răspunsul cancelariei de cabinet a Majestăţii Sale, s'a dat permisiune numitului locotenent a se cununa pe patul de mórte. Imediat fu chemat matriculantele şi preotul şi se încheiă căsătoria, dar după vr'o ôră bolnavul îşi dete sufletul. Se spune că el nu ştia nimic de starea desperată în care se afla.

Hala de vînzare a asociaţiunei cercuale de agricultură din *Sibiu* a luat exclusivă reprezentare a fabricii de mărfuri de cânepă a lui Mateiu Bellán din Băcs-Cséb pentru întreaga Transilvanie.

Prin aceasta reuniunea de mai sus este în poziţia a procura cu vagonul legăturile de snopi-patente, pe cari le face fabrica din cânepă curată de Bácska, aşa ca să le pótă oferi economilor din Transilvania mai eftin decât dacă acestia ar comanda direct dela fabrică o cantitate mai mică decât 400,000 bucăţi.

Recomandăm economilor noştri o probă cu aceste escelente legături de snopi patente şi i avisăm în privinţa preţurilor la inseratul de pe pagina ultimă.

Mulţămite publică.

P. S. Sa Domnul Nicolae Popea, episcop în Caransebeş, a binevoit a ne ajuta cu 20 coróne la scóterea „A nu arului“ Reuniunei noastre;

Onorabilele Institute de credit şi economii „Detunata“ din Bucium, a binevoit a ne ajuta la acoperirea trebuinţelor Reuniunei noastre cu 20 coróne; „Mielul“ din Poiana cu 10 coróne, şi „Luceafărul“ din Verşet cu 10 coróne;

Veneratul vechiu membru ajutătoriu al Reuniunei noastre Domnul Constantin Stezar capitan c. şi reg. în pensiune etc., ne-a completat colecţiunea „Tribunei“ prin dăruirea „Tribunei“ pro 1899.

Din privilegiul „Convenirei sociale“ aranjate de noi în ziua primă a Sf. Rosalii I. P. S. Sa Domnul arhiepiscop şi metropolit Ioan Metianu ne-a oferit suma de 10 coróne; Coloman Paly măestru măsar 7 coróne; Paul Munteanu subcolonel c. şi r., profesorul de musică Timoteiu Popoviciu, secr. cons. Dr. Elie Cristea, Dómna Elisabeta Popa, Nicolau Macrea, comptabil Hunedóra, Ioan Broju, c. şi r. capelan militar, Mihail Simoneti, sodal franzelar, Alba-Iulia; Ioan Simtion, comptabil, fie-care cu câte 1 cor. Ludovic Comloşi, sergent major, 40 bani.

Subscrisul president a adunat cu pălăria din crucerul menit pentru fondul veduvelor şi orfanilor meseriaşilor români, suma de 810 fl. cari s'au depus împreună cu 10 cor. din venitul curat al producţiunei în libelul fondului respectiv. Starea acestui fond cu ziua de azi e de 425 cor. 6 bani.

Ne permitem a aduce tuturor sus numiţilor spriginitori şi binefăcători ai noştri adîncă simţita recunoştinţă a Reuniunei noastre.

Din şedinţa comitetului „Reuniunei sodalilor români din Sibiu“ ținută la 14 Iunie n. 1900.

Vic. Tordăşianu,
preş.

Ioan Roşca,
notar adhoc.

Notiţă literară.

Au apărut:

„*Noua revistă română*“ Nr. 11. 1 Iunie 1900 cu următorul sumar: Cronica politică şi economică: A. D. Damianoff, Băncile de emisiune şi circulaţiunea monetară (In special Banca Naţională Română). — Literatură: Ovid Densusianu, Asupra unei poezii a lui Iancu Văcărescu. Haralamb G. Lecca, In somn (poezie). Petru V. Haneş, Alecu Russo. Ioan Pop-Reteganul, Ursoanea Grancului. — Folklor: Lazăr Săineanu, Nastratin Hogea. Th. D. Speranţă, Asupra jocului de căluşeri. — Note şi Discuţiuni: Ştefan I. Răsnovanu, Psihologia artistului dramatic (Anchetă asupra artiştilor de la Teatrul Naţional). — Mişcarea Literară şi Ştiinţifică: Aurel Iorgulescu, Stoguri blonde (poeme în proză). Artur Stavri, Pe acelaş drum (poezii). Raymond Manigot de Cacerés, Bucarest (Souvenirs d'un parisien, roman contemporain). — Discursul d-lui dr. Popovici în delegaţiunile austriace. — O nouă expediţie a lui Nansen. — Refinorea Asiei, — Ziua de 10 Maiu (cuvîntare ținută la serbarea şcolară din 10 Maiu 1900 a liceului „Petru Rareş“ din Piatra-N.) de M. G. Vernescu. — Trotuarele mişcătoare la Expoziţia din Paris. — Din Metafisica poporului român (credinţe poporane) de St. St. Tuţescu. — „Enciclopedia română“. — Revista maritimă. — Suplimentul II: Sfîntă lună, fii-mi mărturie (poveste din popor) de Ioan Pop-Reteganul. — Vijelie şi senin (poezie) de Ioan Scurtu. — Cîntec (poezie) de Brînduşă — Doi beţivi (dramă într'un act şi un tablou) de Ioan T. Neagu. — Eram departe (poezie) de Ioan Petrovici. — Tot atît (poezie) de Eug. Şteţanescu.

Călătoriile patriarhului Macaria de Antiochia în Țerile române 1653—1658, tesă pentru licenţa în istorie de Emilia Cioran. Bucureşti, stabilim. grafic I. V. Socec, 1900. E o lucrare interesantă făcută după un text englez şi ne dă o iconă vie a situaţiei Țerilor Române în secolul 17-lea.

VARIETĂȚI

(Adam şi Eva). Un moşier american, bogat şi necăsătorit, din statul Montana (America de Nord), numit Adam, îşi exprimase dorinţa de a găsi o femeie care să trăiască cu el în paradisul său pămîntesc şi pe care s'o cheme Eva. Natural, că i-au venit oferte cu diumul din toate părţile Statelor-Unite. Dintre aceste oferte, dăm aci pe cele mai interesante.

Cea dintăiu era adresată: d-lui Adam mai înainte Adam Des-herbes, în paradisul pămîntesc Helena (Montana).

„Iubite d-le Adam! Precum vîd, doreşti a'ti afla o soţiă, pe care s'o cheme Eva. Eu am acest avantaj, precum şi acela de-a fi mai tinără ca d-ta. Sper, că pe mine mă vei alege ca Eva d-tale şi că vom trăi amîndoi ca în paradis“.

Alta, Miss Eva Johnson, din Virginia, o negresă, îl întrébă, dacă şi o Evă cu pielea neagră pótă să ia parte la concurs; ear o altă Evă din Connecticut, mărturiseşte, că numără aprópe 43 primăveri, are o greutate de 90 funţi şi e foarte frigurosă, nefind astfel de loc înclinată a trăi în paradisul pămîntesc, unde, conform cerinţelor Bibliei, trebuie să dormă sub cerul liber numai c'un acoperiş de foi pe cap.

Cu totul opusă acesteia, e o altă ofertă din New Jersey, făcută de-o femeie care cântăreşte 274 funţi şi zice că nu pótă promite a se plimba în arşiţa verii braţ la braţ cu Adam prin paradis, ci doreşte a avea la dispoziţie o trăsură. O văduvióră din Pensilvania pretinde ca tradiţionalul costum să şi-l pótă complecta singură după plac, şi adaugă următorul:

Postscriptum. Ce-o fi ôre iarna de noi, când arborii vor fi despodobiţi de frunzele lor?

Fată de mulţimea de oferte, d. Des herbes, după ce a terminat aranjamentul paradisului său, s'a decis a lăsa lucrurile la voia întîmplării şi a-şi alege pe viitoare sa soţie prin tragere la sorti.

Haină—mătase Damast fl. 9.00

și mai sus! — 12 metri! — trimisă franco și vămuită! Mustre cu întorcerea postei; tot astfel și din „Mătase-Henneberg“ neagră, albă și colorată dela 45 cr. până la fl. 14.65 pr. metru.

G. Henneberg, fabricant de mătase (lif. de curte ces. și reg. Zürich. [9] 4—8

Nr. 440/900.

[64] 2—3

Concurs repetiț

Pentru ocuparea postului de capelan lângă bătrânul paroch Ioan Făgărășanu în parochia Drăguș, protopresbiteratul gr.-or. al Avrighului se escrie prin această din nou concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Tel. Rom.“

Dotatiunea împreună cu acest post este jumătate din întregul venit al parochiei de clasa a treia din Drăguș.

Doritorii de a ocupa acest post se-și subțernă cererile concursuali instruite conform stat. org. și a regulamentului pentru parochii din 1891 la oficiul protopresbiterat gr.-or. al Avrighului în Arig (posta Avrig, Felek, Szebenvármegye) până la termenul sus-indicat.

Avrig, 16 Maiu, 1900.

Oficiul protopresbiterat gr.-or. al Avrighului în conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Ioan Căndea

protopop.

Nr. 245. Bis.

[63] 2—3

Concurs

Pe baza decisului prea venerabilului nostru consistoriu archidieceșan ddto 21 Martie a. c. Nr. 2526 Bis. pentru întregirea parochiei de clasa III Poianapocului în protopresbiteratul Solnocului, se publică concurs cu

Legătore de snopi-patentă

forte acomodată din cânepă curată de Bácska, dela fabrica lui **Mateiu Bellán** în **Bács-Cséb**, 1000 bucăți 150 cm. lungi 7 fl. 80 cr., ér 1000 bucăți 130 cm de lungi 7 fl. 50 cr. loco stația din Sibiu sau în pachete cu poșta câte 200 bucăți 150 cm. lungi 2 fl. 10 cr., ér 130 cm. lungi 1 fl. 90 cr. și vitriol (Pétra vênătă) calitatea I în butoie originale și în uleiore.

Hala de vânzare a Administrațiunei cercuale

[66] 1—5

a asociațiunei de agricultură transilvană săsescă în Sibiu.

Nr. 243/900.

[65] 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului vacant de paroch în parochia de clasa a III-a Sepsi-Sângeriu, protopresbiteratul Treiscaunelor, se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în ziarul „Telegraful Român“.

Emolumentele împreunate cu acest post s'au statorit în ședința comitetului parochial din 31 Martiu 1900 la 585 corone. Informațiuni mai deaprobe se pot lua dela oficiul protopresbiterat.

Reflectanții au a-și așterne suplicele concursuale în termen deschis la subsemnatul oficiu protopresbiterat, instruite conform normelor în vigóre, și a se presenta în vr'o Duminecă séu sêrbătore în biserică spre a fi cunoscuți înaintea poporului.

Brețcu, 18 Maiu, 1900.

Oficiul protopresbiterat gr.-or. al tractului Treiscaunelor în conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Dimitrie Coltofean

protopop.

termin de 30 de zile dela prima publicare în „Telegraful Român“.

Emolumentele împreunate cu această parochie dau suma anuală de 400 corone 36 fileri în privința cărora se pôte lua informațiuni dela oficiul protopresbiterat.

Concurenții au a-și așterne cererile lor instruite conform normelor din vigóre, până la termenul indicat subsemnatului oficiu protopresbiterat.

Cupșeni, în 20 Maiu, 1900.

In conțelegere cu comitetul parochial.

Oficiul protopresbiterat gr.-or. al Solnocului.

S. Cupșa

protopresbiter.

In *Tipografia și librăria archidieceșană, Sibiu*, a eșit de sub tipar:

Dogmatica ortodoxă

de

Greg. Pletosu,

protoiereu, profesor gimnasial

Carte aprobată de Preavenatul Sinod archidieceșan gr.-or.

Prețul broș. 2 C. 40 fl., pentru România 3 franci.

1000 corone

plătesc celui-ce va mai căpăta vr'o dată durere de dinți ori îi va mirosi g-ra după-ce va folosi **apa de dinți a lui Bartilla**, o sticlă cu 35 cr. (Pentru pachetare 10 cr. deosebit). **Erezii A. Bartilla** (E Winkler), Viena, 19/1., Sommergasse 1. — Se se cêră pretutindea apriat apa de dinți a lui **Bartilla**. Denunțări de falsificare vor fi bine plătite. La locurile, unde nu se pôte căpăta, trimit 7 sticle cu 2 fl. 60 cr. franco. — **Deposit în Sibiu** la farmacia „**Vulturul**“ **C. Müller**, piața mare; farmacia **Heinrich**, piața mică 27; farmacia **Molnar**, strada Cîsnădiei 59; **Parfumeria Meltzer**, strada Cîsnădiei și strada Gușteritei. [33] 8—

„PORUMBACEANA“, cassă de economii, societate pe acții în Porumbacul-inf.

Convocare.

Domnii subscriitori de acții la înființanda cassă de economii „*Porumbăceana*“, societate pe acții, se invită prin această în sensul §-ului 154 din legea comercială, la

Adunarea generală constituantă,

care se va ține *Țoi în 12 Iulie 1900 st. n. la 10 ore a. m. în scôla confesională din Porumbacul-inferior.*

Obiectele:

1. Deschiderea și constituirea adunării.
2. Decisiune asupra constituirii societății.
3. Statorirea și asigurarea capitalului de acțiuni prin subscrieri și plătiri.
4. Stabilirea statutelor societății.
5. Alegerea consiliului de direcțiune și comitetul de supraveghiare.
6. Decisiune asupra responsabilității fundatorilor stabilită în §-ul 152 din legea comercială.

Conform §-ului 155 din legea comercială fiecare acțiune dă un vot, nici un acționar însă nu pôte exercita mai mult de 10 (zece) voturi. Participarea la adunare se pôte face sau în persoană sau prin plenipotențiați.

Porumbacul-inferior, în 10 Iunie, 1900.

Fundatorii.

NB. Domnii subscriitori de acții sunt rugați să binevoiêscă a solvi imediat după ținerea adunării generale constituande rata de 20% spre a se putea înainta rugarea la tribunalul regesc pentru înregistrarea societății. [67] 1

Saisonul de primăvară și de vară 1900.

Stofe de Brünn veritabile

Una bucată de metri 3.10 lungă, pentru un rând complet de haine de bărbat (Roc, pantaloni, vestă,) costă numai

fl. 2.75, 370, 4.80 de lână veritabilă de oae fl. 6. — și 6.90 de lână mai bună veritabilă de oae
fl. 7.75 din lână fină veritabilă de oae
fl. 8.65 din lână forte fină veritabilă de oae
fl. 10.— din cea mai fină lână veritabilă de oae.

Una bucată stofă pentru un rând de haine-salon fl. 10.— deasemenea espedează cu prețurile de fabrică stofe pentru pardisiu, lodeu pentru turiști cele mai fine kamgarne etc. etc. depositul real și recunoscut în destul ca solid:

Siegel-Imhof în Brünn.

Mustre gratis și franco. Liferarea conform mustrei se garantează. [56] 11—40

Avantajele mușterilor privați, de a comanda stofele direct dela firma de mai sus, dela fabrică, sunt foarte însemnate.

Farmacia lui **F. I. R. Hotter** la sf. Iosif, Wien, XII/2 Schönbrunnerstrasse 182.

Absorbinalul lui Hotter.

$\frac{1}{2}$ Flacon fl. 6. —, $\frac{1}{2}$ Flacon fl. 3.50. delătură tôte umflăturile și depunerile de grăsimi fără se vateme părului. Întărește nervii atacați și slăbiți, delătură și distruge tôte nodurile în muschi, și servește și ca scut în contra aprinderilor; cu deosebire e probat la umflăturile produse din cauza fearelor, apoi în contra ariciturei umflărei copitei, genunchilor umflați, mai departe în contra umflăturilor (noduri) de vine, în contra umflătorei picioarelor la glesne și la încheietura degetelor cu un cuvânt în contra tuturor umflăturilor ori unde s'ar ivi.

Praful nutritor alui Hotter, pentru cai și vite cornute

1 Pachet cu 80 cr.

Un adaus escelent la nutremânt, pentru a ținea vitele sănătoase și cu putere este de a se folosi la tôte suferințele de rărunchi de ficat și de nervi.

Alifia lui Hotter pentru delăturarea crescăturilor de oase.

$\frac{1}{2}$ Cutie cu fl. 2. $\frac{1}{2}$ Cutie cu fl. 1.20. delătură crescăturile de oase și depunerile osoase chiar și după 4—6 săptămâni. (boală învechită).

HOTTER'S

Preparate pentru veterinari, cele mai bune ale timpului mai nou, cari după atestate număröse nu au fost ajunse de alte mijloace de natura aceasta.

Sê se ceară numai preparate de ale lui Hotter și se nu se primêscă altele. Deposit în farmacii și Droguerii.

Deposit principal la Dr. Emil Budai farmacia orașului Budapesta (Stadthausplatz) și la Iosif v. Török Budapesta VI Kiraly uteza 12.

Fluidul lui Hotter „Training“

1 Sticlă cu fl. 1.20.

Conservează nervii și muschii până la bătrânețe înaintată totdeauna puternici și vioi, pune în stare pe animal să prestece cele mai mari strapații și fugi, sê înțelege după frecare cu fluidul „Training“.

Sê mai folosește cu succes uimitor la tôte urmările cari obvin din opintiri prea mari, ologie, reumatism, și înțepenire.

Praful de porci a lui Hotter.

Nr. I și II

1 kg. . . fl. 1.20.

Cel mai buu mijloc pentru a produce pofta de mâncare și cu această prosperarea porcilor, forte acomodat în contra orbalțului (brâncă); Nr. II este de a sê întrebuința la urdinare.

Mijloc în contra Colicei alui Hotter.

1 Sticlă fl. 1.50.

Contra la tot felul de colică și contra opririi udului la cai precum și contra umflăturilor la vite cornute. [54] 14—104